

BALLA ZSÓFIA

Égig a földön

Az idő átrohan felettünk,
a gyorsuló nyári vihar.
Lekottázott égi szerelmünk
tán, mint a visszhang, kihál.

Egy lap is felnő és megérik.
Kincse gyűl: ezer írás, ezer Olvasó.
S a szerkesztő, ki óvta egy csepp vérig,
hetedik nap megáll, *s látá, hogy jó* a szó.

Nem mállik el minden becses betű.
Mint boldog szesz, nem illan nyomtalan.
A Szellemben, – bár nem hálás természetű –,
ahol formálgatták, a *Műhely*, megmarad.

II.

A lélek elszáll, a tett megmarad.
Nincs univerzum, melyben
végleg kihuny a fény.
A szabadság édes érzete veszett el.
Itt lüktetett-dobolt,
parádézott az étleteddel.
Csak mások hazugsága fáj, sosem a miénk.
Le kell bányásznunk magunk az igazságig.
Ha tudjuk még, merre keressük, hol köszön ránk.
Mert az írás elkábít és elámít.
Elgyávít a húzó-vonó idő.
Tévelygünk világunk oszlopai között.
Nem félni, nem bátorság.
A rettegést, ezt a meredt puliszkát,
gyomromban cipelem.
A fűszál bátorsága, hogy újránő.

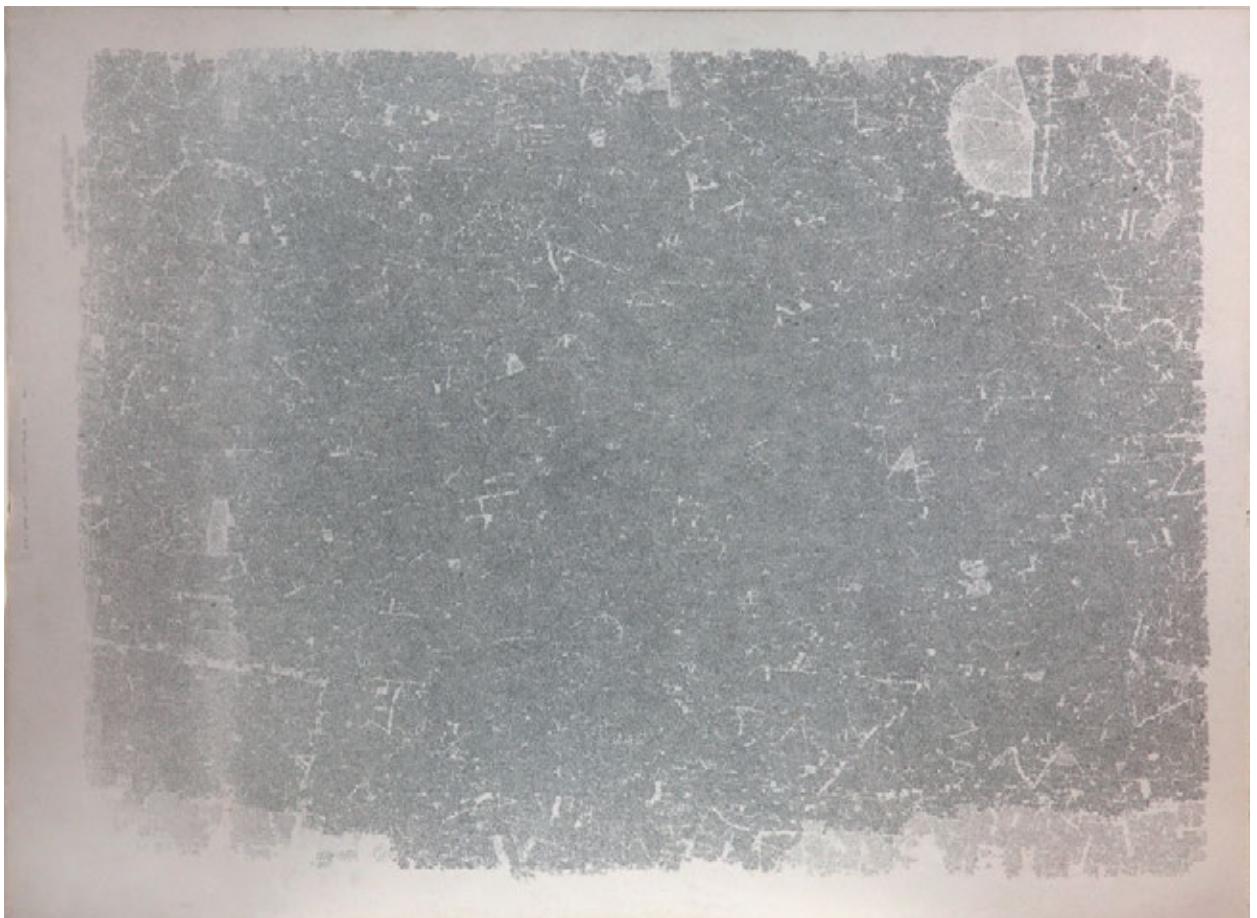
III.

Nem egyetlen falánk fekete lyuk
a világegyetem,
nem csupa eltűnés, hiány.
A csillagok apadnak, tejük elszivárog.
Nem koporsó az úr.
Vagy üszkös tűzhely, amelyet otthagynak.
Bár a körmönfont változás legyűr,
nem a semmi szünetjele az életünk.
Nem, nem! Itt írok, hogyha meghalok,
ha meghal is a világ, mutatom,
van más is, mint a zajos, zagyva nemlét

Végy kezedbe, legyél világom,
fogj föl szemedbe, kincsem.
Ne vigyen el a bő víz.

Ahmatova házán ez állt:
„Isten mindent megőriz.”

A költészet olyan madár,
ha ott ül is az ágon,
még akkor sincs meg.
Földön túlra akkor is ő visz.

Molnár Péter: Holdtölte